

Sygn. akt **XXII GWo 18/20**

**POSTANOWIENIE**

Dnia 4 września 2020 r.

**Sąd Okręgowy w Warszawie XXII Wydział Własności Intelektualnej w składzie:**

Przewodniczący: Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sędziowie: SO Ewa Dietkow

SO Joanna Kornatka

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2020 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **Rafała K.**

z udziałem **B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Taborze Wielkim**

**o udzielenie zabezpieczenia**

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z 20 kwietnia 2020 roku

**postanawia:**

oddalić zażalenie.

SSO Anna Maria Kowalik

SSO Ewa Dietkow

SSO Joanna Kornatka

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII Sąd Unijnych Znaków Towarowych i Wzorów Wspólnotowych postanowieniem z 20 kwietnia 2020 roku oddalił wniosek R.K. o udzielenie zabezpieczenia roszczenia o nakazanie B. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Taborze Wielkim zaprzestania naruszania praw do zarejestrowanych na jego rzecz wzorów wspólnotowych o numerach: 001471148-0026,002912865-0002, 003516129-0012,003516129-0013, 004421790-0001 polegającego na wytwarzaniu, oferowaniu, reklamowaniu i sprzedaży za pośrednictwem strony internetowej [http:// \(...\) .pl/](http:// (...) .pl/) oraz [https:// \(...\) .pl/](https:// (...) .pl/), a także stacjonarnie w salonie mieszczącym się pod adresem: (...),(...) B., zestawów mebli przedstawionych poniżej, poprzez zakazanie obowiązaney, na czas trwania postępowania głównego do jego prawomocnego zakończenia, używania, wytwarzania, reklamowania, oferowania w tym za pośrednictwem Internetu, wprowadzania do obrotu, nie wyłączając eksportowania oraz składowania wszystkich postaci następujących zestawów mebli:



- i. Meblościanka IMPERIUM 3/0/W/GW/0/0 o wyglądzie:



- ii. Meblościanka IMPERIUM 3/0/W/DS/0/0 o wyglądzie:



iii. Meblościanka IMPERIUM 3/0/W/W/0/0 o wyglądzie:



iv. Meblościanka IMPERIUM 3/0/W/WB/0/0 o wyglądzie:



v. Meblościanka IMPERIUM 3/0/W/B/0/0 o wyglądzie:



vi. Meblościanka IMPERIUM 3/0/W/WBW/0/0 o wyglądzie:



vii. Meblościanka IMPERIUM 3/0/W/BWB/0/0 o wyglądzie:



viii. Meblościanka IMPERIUM 3/0/W/WWBB/0/0 o wyglądzie:

- ix. Meblościanka IMPERIUM 3/0/W/WGW/0/0 o wyglądzie:



- x. Meblościanka IMPERIUM 3/0/W/GWWGW/0/0 o wyglądzie:



- xi. Meblościanka IMPERIUM 3/0/W/WDS/0/0 o wyglądzie:



- xii. Meblościanka IMPERIUM 3/0/W/DSWDS/0/0 o wyglądzie:



- xiii. Meblościanka IMPERIUM 4/0/W/GW/0/0 o wyglądzie:



- xiv. Meblościanka IMPERIUM 4/0/W/DS/0/0 o wyglądzie:



- xv. Meblościanka IMPERIUM 4/0/W/W/0/0 o wyglądzie:





xvi. Meblościanka IMPERIUM 4/0/W/B/0/0 o wyglądzie:



xvii. Meblościanka IMPERIUM 4/0/W/BWBW/0/0 o wyglądzie:



xviii. Meblościanka IMPERIUM 4/0/W/WBWB/0/0 o wyglądzie:



xix. Meblościanka IMPERIUM 4/0/W/WGW/0/0 o wyglądzie:



xx. Meblościanka IMPERIUM 4/0/W/WDS/0/0 o wyglądzie:



xxi. Meblościanka IMPERIUM 7/0/W/GW/0/0 o wyglądzie:



xxii. Meblościanka IMPERIUM 7/0/W/DS/0/0 o wyglądzie:

xxiii. Meblościanka IMPERIUM 7/0/W/W/0/0 o wyglądzie:



xxiv. Meblościanka IMPERIUM 7/0/W/B/0/0 o wyglądzie:



xxv. Meblościanka IMPERIUM 7/0/W/WB/0/0 o wyglądzie:



xxvi. Meblościanka IMPERIUM 7/0/W/WGW/0/0 o wyglądzie:



xxvii. Meblościanka IMPERIUM 7/0/W/WDS/0/0 o wyglądzie:



xxviii. Meblościanka IMPERIUM 8/0/W/DS/0/0 o wyglądzie:



xxix. Meblościanka IMPERIUM 8/0/W/GW/0/0 o wyglądzie:



xxx. Meblościanka IMPERIUM 8/0/W/W/0/0 o wyglądzie:



xxxi. Meblościanka IMPERIUM 8/0/W/B/0/0 o wyglądzie:



xxxii. Meblościanka IMPERIUM 8/0/W/WB/0/0 o wyglądzie:



xxxiii. Meblościanka IMPERIUM 8/0/W/BWWB/0/0 o wyglądzie:



xxxiv. Meblościanka IMPERIUM 8/0/W/WDS/0/0 o wyglądzie:





xxxv. Meblościanka IMPERIUM 8/0//W/WDSDSW/0/0 o wyglądzie:



xxxvi. Meblościanka IMPERIUM 8/0/W/WGW/0/0 o wyglądzie:

xxxvii. Meblościanka IMPERIUM 8/0/W/WGWGW/0/0 o wyglądzie:



niezależnie od ich kolorystyki (barwy), rozmiaru, nazwy handlowej i od wszelkich innych oznaczeń jakimi mogą być opatrzone oraz niezależnie od opakowania zewnętrznego, w którym są one umieszczone.

Sąd I instancji ustalił, że B. (poprzednio V.) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Taborze Wielkim jest producentem mebli. Na rynku europejskim obowiązana sprzedaje armaturę łazienkową, sprzęt AGD, meble kuchenne i tapicerowane (fotele, kanapy) oraz artykuły wyposażenia wnętrz. Do 2016 r. nie miała w ofercie mebli pokojowych ani gabinetowych, meblościanki wprowadziła do sprzedaży w połowie 2019 r. Obecnie ma w ofercie m.in. zestawy meblowe opisane we wniosku o zabezpieczenie. Są one dostępne na portalu aukcyjnym allegro.pl, w sklepach internetowych na stronach (...).pl. i (...).pl oraz u dystrybutorów. Na profilu w serwisie (...) 16 czerwca 2019 r. obowiązana opublikowała wpis i film prezentujący sporne meble, w którym opisuje je jako: „ABSOLUTNA NOWOŚĆ W NASZEJ OFERCIE !!! EMPIRE - Zestawy mebli pokojowych - meblościanek. UNIKALNY design, bardzo WYSOKA jakość wykonania, NIESAMOWITA cena! Zachęcamy co



zapoznania się z ofertą”. Do chwili obecnej obowiązana sprzedawała na portalu (...) .pl co najmniej 130 sztuk takich mebli o łącznej wartości około (...) zł.

5 grudnia 2019 r. spółka B.. zgłosiła do rejestracji jako wzory wspólnotowe meblościanki o zbliżonym wyglądzie w odmiennej kolorystyce (nr: 007338827-0005, 007338827-0006, 007338827-0007, 007338827-0008, 007338827-0013, 007338827-0014, 007338827-0015, 007338827-0016) W odniesieniu do wzorów o numerach 007338827-0005 i 007338827-0006 zostały zgłoszone wnioski o unieważnienie.

Sąd I instancji zważył, że z rejestracji wzoru wynikają dla uprawnionego roszczenia zakazowe względem każdej osoby, która narusza lub grozi naruszeniem prawa m.in. wytwarzając, wprowadzając do obrotu czy przechowując produkty, w których jest on inkorporowany. Dla oceny naruszenia (groźby naruszenia) istotne jest ustalenie, że wzór ucieleśniony w produkcie obowiązanej jest na tyle podobny do wzoru uprawnionego, iż nie wywołują one na zorientowanym użytkowniku odmiennego ogólnego wrażenia, uwzględnia się przy tym swobodę twórczą. Zgodnie z art. 10, zakres ochrony obejmuje bowiem każdy wzór, który nie wywołuje u zorientowanego użytkownika innego ogólnego wrażenia (ust.1), uwzględniając przy tym stopień swobody twórcy (ust. 2). Określają go, postrzegalne zmysłem wzroku, cechy zewnętrzne wzoru ujawnione przez uprawnionego w dokumentacji złożonej przy wniosku o rejestrację. Dyrektywa nr 98/71/EC Parlamentu Europejskiego i Rady z 13.10.1998 r. w sprawie prawnej ochrony wzorów, w wersji angielskiej w sposób wyraźny odnosi się do tych właśnie cech (*shown visibly*).

Z naruszeniem mamy więc do czynienia w każdym przypadku identyczności z wzorem wspólnotowym wzoru przemysłowego zawartego lub zastosowanego w kwestionowanym produkcie lub występowania pomiędzy nimi różnic zaledwie w nieznaczących szczegółach. Przy badaniu naruszenia prawa do wzoru, ze względu na podobieństwo doń wzoru przemysłowego ucieleśnionego w produkcie pozwanego, stosuje się te same reguły co przy ocenie indywidualnego charakteru rysunku lub modelu, która opiera się na ogólnym wrażeniu, jakie sprawiają one na zorientowanym użytkowniku w odniesieniu do tego co poprzednio istniało w danej dziedzinie produktów.

Bez znaczenia jest, że wzór obowiązanej różni się od zarejestrowanego rysunku lub modelu pewną, nawet dużą liczbą szczegółów, jeśli mimo wszystko użytkownik uzna, iż w bezpośrednim porównaniu, są one do siebie podobne. Wzór będzie miał charakter indywidualny jedynie wówczas, gdy ma na tyle silną zdolność odróżniającą go od innych, że będzie mógł być zindywidualizowany (uznany za odmienny) przez zorientowanego użytkownika. (por. M. Poźniak-Niedzielska *Wzór wspólnoty. w Ochrona znaków towarowych, wzorów przemysłowych*

*i oznaczeń geograficznych w Polsce po akcesji do Unii Europejskiej*. UPRP Warszawa 2004 s.57-59)

Oceniając indywidualny charakter wzoru sąd rozważa na ile utrudnione jest w danej dziedzinie przemysłu tworzenie rysunków i modeli o charakterze indywidualnym. Swobodę projektanta mogą ograniczać narzucane mu względy funkcjonalne, techniczne, handlowe. Stopień swobody twórcy przy opracowaniu wzoru należy określać ze szczególnym uwzględnieniem wymagań związanych z właściwościami wynikającymi z funkcji technicznej produktu, a także przepisów prawnych mających do niego zastosowanie. Porównania ogólnego podobieństwa przeciwstawianych sobie wzoru zarejestrowanego i wzoru przemysłowego zawartego lub zastosowanego w produkcie pozwanego dokonuje się analizując występujące między nimi podobieństwa i różnice. Zorientowany użytkownik automatycznie pomija elementy, które są typowe i wspólne wszystkim tego rodzaju produktom, koncentrując się na właściwościach, które są wyrazem twórczej swobody lub odbiegają od normy.

Sąd I instancji uznał, że naruszenie praw z rejestracji wzorów wspólnotowych, na które powoływał się uprawniony, budzi na tyle istotne wątpliwości, że przyszłego roszczenia nie może on uznać za dostatecznie uprawdopodobnione.

Sąd I instancji podkreślił, że rozstrzygając o naruszeniu Sąd związany jest domniemaniem ważności zarejestrowanych wzorów wspólnotowych wynikającym z art. 85 rozporządzenia, nie bada więc, czy wzór uprawnionej jest nowy, cechuje się indywidualnym charakterem, a jego wygląd nie wynika wyłącznie z funkcji technicznej (art. 25 rozporządzenia). Kwestia ta może być przedmiotem badania wyłącznie na zarzut obowiązanego podniesiony w postępowaniu sądowym lub na wniosek złożony do EUIPO. Nie wyklucza to udzielenia właścicielowi zabezpieczenia roszczeń wynikających z naruszenia unieważnianego wzoru, należy jednak pamiętać, że unieważnienie wywołuje skutek *ex tunc* (art. 87 w zw. z art. 26 rozporządzenia), udzielenie zabezpieczenia powinno być zatem oparte na przekonaniu Sądu, że zgłoszone zarzuty i przedstawiony na ich poparcie materiał dowodowy nie uzasadniają twierdzenia, że wzór nie jest nowy, nie jest pozbawiony indywidualnego charakteru i wynika wyłącznie z funkcji technicznej.

Sąd podkreślił, że wniosek złożony w sprawie jest kolejnym, w którym spółce B. zarzuca się naruszenie praw z rejestracji wzorów wspólnotowych przedstawiających zestawy meblowe. W znanej Sądowi z urzędu sprawie o sygn. akt XXII GWo 94/19 przed wniesieniem pozwu zostało udzielone zabezpieczenie, jednak na skutek zażalenia obowiązanej podnoszącej liczne zarzuty dotyczące braku indywidualnego charakteru wzorów (zgłoszone również w sprawie głównej sygn. akt XXII GWwp 57/19) wniosek „G. spółki

jawnej z siedzibą w Mianowicach ostatecznie oddalono. Sąd I instancji podkreślił, że uprawniona nie przedstawiła żadnej z odpowiedzi spółki B. na kierowane do niej od 4 czerwca 2019 r. wezwania do zaniechania naruszeń uniemożliwiających tym samym poznanie Sądowi stanowiska obowiązanej i rzetelną ocenę. W tej sytuacji Sąd I instancji uznał, że ważność spornych wzorów może być kwestionowana, co czyni przyszłe roszczenie niedostatecznie prawdopodobnym.

Sąd wskazał również, iż egzekucja środków tymczasowych wywołuje zazwyczaj w przedsiębiorstwie obowiązanej negatywne skutki gospodarcze, wszelkie wątpliwości co do słuszności roszczenia wnioskodawcy przemawiają więc przeciwko udzieleniu mu tymczasowej ochrony.

Udzieleniu zabezpieczenia sprzeciwiały się także wątpliwości Sądu co do faktu naruszenia. R.K. zdecydował się na zgłoszenie wzorów zestawów mebli (produktów trójwymiarowych) przedstawionych na fotografiach w jednym tylko rzucie (front), w sposób zasadniczo utrudniający ustalenie przedmiotu i zakresu ochrony. Sąd I instancji uznał, że na podstawie fotografii w świadectwach rejestracji nie może precyzyjnie określić wyglądu produktu, stwierdzić jakie są jego istotne cechy wpływające na ogólne wrażenie zorientowanego użytkownika. Nie ulega przy tym wątpliwości, że większość z szafek przedstawionych we wzorach (pojedynczych elementów zestawu) ma typowy wygląd i funkcjonalny charakter. Decydujący dla ogólnego wrażenia jakie wzory wywołują na zorientowanym użytkowniku jest układ szafek, ich podświetlenie oraz kolorystyka (także kontrast bieli i czerni). W tej kwestii Sąd nie podzielił przekonania wnioskodawcy, że naruszenie jest niezależne od barwy i rozmiaru mebli. Tak sformułowane żądanie wykracza poza zakres wyłączności wynikającej z udzielonych R. K. praw. Przeciwnie, rejestracja mebli w kolorze białym (lub skontrastowanym z czarnym) ogranicza ochronę do tych lub zbliżonych do nich kolorów, a oferowanie przez obowiązaną mebli w innych barwach i/lub z deseniem nie pozostaje bez wpływu na wrażenie jakie wywołują one na zorientowanym użytkowniku, którym jest w tym przypadku osoba zwykle korzystająca z tego rodzaju zestawów meblowych jako elementu urządzenia mieszkania.

W równie uproszczony sposób, zdaniem Sądu I instancji, (w jednym rzucie, na bardzo niewyraźnych fotografiach) wnioskodawca przedstawia (w treści roszczenia i sposobu jego zabezpieczenia, w uzasadnieniu i wydrukach ze stron internetowych) kwestionowane produkty spółki B. . By Sąd mógł prawidłowo ocenić podobieństwo zarejestrowanych wzorów wspólnotowych i wzorów przemysłowych ucieleśnionych w meblach obowiązanej konieczne byłoby przedstawienie produktów z każdej strony, wiernie odtworzonych na dobrej

jakości fotografiach, z zachowaniem kolorystyki i wymiarów, wyraźnie widocznych przeszkleń oraz efektów wywoływanych przez podświetlenie.

Zdaniem Sądu I instancji materiał dowodowy uniemożliwia dokonanie oceny podobieństwa wyglądu meblościanek IMPERIUM do przeciwstawianych im wzorów, z fotografii złożonych do akt wynika natomiast niewątpliwie, że zestawy obowiązanej nie są identyczne z wzorami, jeśli nawet powtarzają się w nich elementy, użyte w zestawach zobrazowanych w zarejestrowanych wzorach wspólnotowych, to mają one inny kształt (wymiały, proporcje), układ, oświetlenie i/lub przeszklenie oraz odmienną kolorystykę, a zatem różnią się w elementach, na które zorientowany użytkownik z pewnością zwróci uwagę uznając, że mają one znaczenie dla stwierdzenia braku podobieństwa.

Na podstawie załączonych do wniosku dowodów nie można, w ocenie Sądu I instancji, zatem uznać, że każdy z 37 zakwestionowanych produktów oraz inne (nieokreślone „postaci”, kolorystyka, rozmiar) wywiera na zorientowanym użytkowniku tożsame ogólne wrażenie co wzory wspólnotowe R. K., a w konsekwencji, że spółka B. narusza prawa wyłączne wnioskodawcy (*a contrario* art. 10 rozporządzenia).

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł uprawniony, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie:

- a) art. 730<sup>1</sup> § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 i art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że uprawniony wnioskujący o udzielenie zabezpieczenia jest obowiązany do przedstawienia materiału dowodowego na okoliczność stanowiska obowiązanej w przedmiocie naruszenia wzorów wspólnotowych, podczas, gdy na tym etapie postępowania na uprawnionym ciąży obowiązek w zakresie uprawdopodobnienia roszczenia oraz interesu prawnego, a nie wykazywania strategii obowiązanej, która to nie stanowi faktu mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy;
- b) art. 85 Rozporządzenia Rady (WE) NR 6/2002 z 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych, poprzez kwestionowanie przez Sąd a priori ważności wzorów wspólnotowych, których ochrony dochodzi uprawniony, podczas gdy Sąd w niniejszej sprawie jest związany domniemaniem ich ważności do momentu ewentualnego unieważnienia;
- c) art. 228 § 2 k.p.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i oparcie rozstrzygnięcia na okolicznościach znanych Sądowi z urzędu tj. aktach sprawy o sygn. XXII GWo 94/14, które nie zostały włączone do materiału dowodowego niniejszej sprawy, a uprawniony jako strona postępowania nie został zapoznany z ich treścią, w konsekwencji czego weryfikacja prawidłowości skarżonego rozstrzygnięcia w tym zakresie nie jest możliwa;

d) art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie pobieżnej oceny zebranych w sprawie dowodów, co skutkowało uznaniem przez Sąd, że zgromadzone dowody ze względu na ich jakość nie pozwalają na ustalenie przedmiotu ochrony i dokonanie oceny w zakresie jego naruszenia, podczas gdy wniosek o udzielenie zabezpieczenia zawiera obszerny materiał fotograficzny wysokiej jakości, niezbędny i wystarczający do merytorycznego rozpoznania wniosku;

e) art. 739 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o udzielenie zabezpieczenia w sytuacji, gdy ewentualne wątpliwości Sadu I instancji dotyczące możliwości unieważnienia wzorów przemysłowych uprawnionego powinny być uwzględnione w formie kaucji na zabezpieczenie ewentualnych roszczeń obowiązanej z tytułu zabezpieczenia, a nie stanowić powód oddalenia wniosku o zabezpieczenie w całości, pomimo domniemania ważności przysługujących uprawnionemu praw wyłącznych

W świetle powyższych zarzutów wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia przez Sąd I instancji w całości i uwzględnienie wniosku o zabezpieczenie w całości z uwagi na oczywistą zasadność zażalenia, a w przypadku przekazania zażalenia do rozpoznania Sądowi II instancji o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez uwzględnienie wniosku o zabezpieczenie w całości lub wyznaczenie kaucji na zabezpieczenie ewentualnych roszczeń obowiązanej, ewentualnie o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie na rzecz uprawnionego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

**Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

**Zażalenie podlegało oddaleniu.**

Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U.UE.L.02.3.1 z 5/01/2002 r.) stworzyło ujednolicony system nabywania prawa wyłącznego do wzoru, jego jednolitego skutku na terytorium Unii Europejskiej i systemu ochrony (ust. 3 art.1). Rozporządzenie zawiera legalną definicję, zgodnie z którą wzorem jest postać całego produktu lub jego części wynikająca w szczególności z cech linii konturów, kolorystyki, kształtu, tekstury lub materiałów produktu lub jego ornamentacji (art. 3a). Postać produktu przejawia się w jego zewnętrznych cechach charakterystycznych, formie i ukształtowaniu, jego przyozdobieniu, wyrażającym się w zestawieniu linii, konturów, doborze kolorów lub użyciu powierzchni o specjalnych właściwościach.

Prawo do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego może być skutecznie zaprzeczone przez zainteresowanego wyłącznie w postępowaniu w sprawie o unieważnienie, wywołanego wnioskiem złożonym w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej lub pozwem

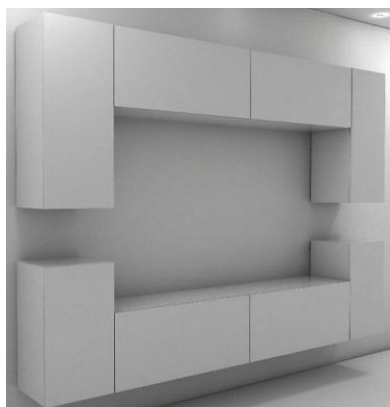
wzajemnym w sprawie o naruszenie (art. 24 ust. 1 w zw. z art. 52 i art. 84). Jedynie więc na skutek ww. postępowań może dojść do obalenia domniemania ważności, o którym mowa w art. 85. Jednak – zgodnie z przepisem art. 90 ust. 2 rozporządzenia – zarzut braku nowości lub indywidualnego charakteru wzoru wspólnotowego można zgłosić skutecznie także w postępowaniu w sprawie o udzielenie zabezpieczenia.

Rozstrzygając spór należy wyjaśnić, że udzielenie ochrony wzorom wspólnotowym następuje w trybie rejestracji, gdzie badanie urzędu ogranicza się zaledwie do stwierdzenia, że zgłaszany wzór: odpowiada definicji art. 3a; nie jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub przyjętymi dobrymi obyczajami (art. 47).

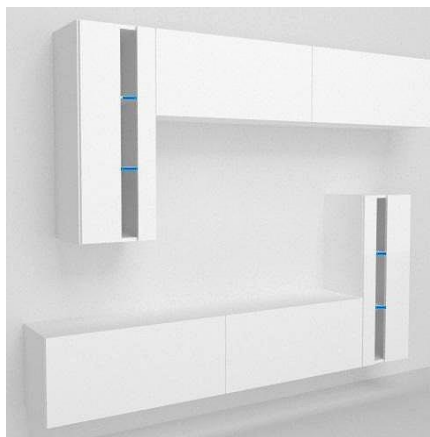
Urząd nie bada natomiast, czy wzór cechuje nowość i indywidualny charakter. Wyłączność używania wzoru wspólnotowego nie ogranicza się przy tym do produktów wskazanych przez zgłaszającego. Wskazanie, dokonywane w trybie art. 36 ust. 1d ma charakter administracyjny (porządkowy), służąc jedynie do określenia sektora produktów i stopnia swobody twórczej istotnych dla naruszenia wzoru lub w ocenie jego ważności. Odmienne od krajowego wzoru przemysłowego, wzór wspólnotowy chroniony jest jako taki, naruszeniem będzie więc zastosowanie go we wszystkich produktach, a nie tylko w tych, dla których został zgłoszony.

Uprawniony wniósł o zabezpieczeń roszczeń powołując się na prawo do wzorów wspólnotowych przedstawiających zestawy mebli z kolekcji BERG CONCEPT 1, SYMETRIC CONCEPT 30, VERDE CONCEPT 31, SEZANA NEXT 21 ORAZ NOWARA AN1 zarejestrowanych w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej odpowiednio pod numerami:

- **002912865-0002** - zestaw mebli do wyposażenia wnętrz o wyglądzie



w dniu 17.12.2015 r. na rzecz wnioskodawcy



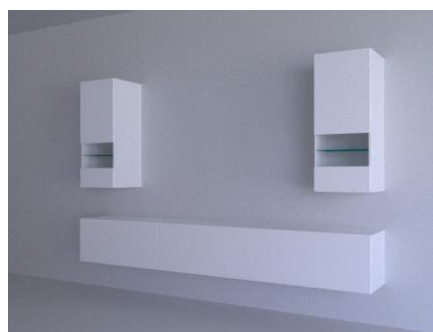
- **003516129-0012** - zestaw mebli o wyglądzie  
r. na rzecz wnioskodawcy

w dniu 13.12.2016



- **003516129-0013** - zestaw mebli o wyglądzie  
r. na rzecz wnioskodawcy

w dniu 13.12.2016



- **001471148-0026** - meble kombinowane o wyglądzie  
13.02.2019 r. na rzecz P.U.H (...) w W.

w dniu



- **004421790-0001** - meble kombinowane o wyglądzie  
26.10.2017 r. na rzecz P.U.H (...)

w dniu



Przechodząc do oceny zarzutów podniesionych w zażaleniu to, należy zgodzić się z uprawnionym, że rozpoznanie wniosku o zabezpieczenie następuje w oparciu o twierdzenia wnioskodawcy, na podstawie przedstawionego przez niego materiału dowodowego. Wnioskodawca jest zobowiązany do uprawdopodobnienia swojego roszczenia oraz istnienia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia i przysługuje mu w tym zakresie swoboda dowodowa.

Natomiast nie można zgodzić się z twierdzeniem uprawnionego, że z uzasadnienia zaskarżonego postawienia wynika, że Sąd I instancji wymaga od niego przedstawienia jako dowodów materiałów pochodzących od obowiązanej i uzależnia od tego możliwości udzielenia zabezpieczenia.

Sąd I instancji słusznie zauważył, że w świetle posiadanej przez niego z urzędu wiedzy o innym toczącym się postępowaniu, w którym B. w zażaleniu na postanowienie o zabezpieczeniu roszczenia przedstawiła liczne zarzuty dotyczące braku indywidualnego charakteru wzorów, co stało się podstawą do uchylenia postanowienia o zabezpieczeniu i oddaleniu wniosku przez Sąd odwoławczy, fakt, iż we wniosku R. K. nie przedstawił odpowiedzi obowiązanej do zaniechania naruszeń, uniemożliwiło Sądowi poznanie stanowiska obowiązanej i rzetelną jej ocenę.

Uprawniony nie był zatem zobowiązany do przedstawienia powyższych dowodów, ale powinien się liczyć z konsekwencjami, jakie wynikną z oceny przez Sąd takiego zaniechania. Jeśli bowiem wnioskując o udzielenie zabezpieczenia R.K. nie przedstawił odpowiedzi spółki B., to Sąd miał prawo wywieść z tego faktu wniosek, iż najwidoczniej w tych odpowiedziach znajdują się takie treści, które są dla uprawnionego niewygodne, gdyż mogą poddawać w wątpliwość zasadność roszczenia. Gdyby bowiem, argumenty obowiązanej podniesione w tych pismach były niezasadne, wówczas nie byłoby żadnych przeszkód, aby dołączyć je do materiału dowodowego i wykazać niezasadność stanowiska obowiązanej.

Nie można również zgodzić się ze skarżącym, iż Sąd powołując się na znany mu z urzędu fakt w postaci rozstrzygnięcia w innej sprawie, która ta okoliczność budzi uzasadnione wątpliwości, co do wiarygodności roszczenia uprawnionego, dopuścił się naruszenia art. 228 k.p.c.

W tym miejscu należy przypomnieć, że mianem faktów znanych sądowi z urzędu określa się fakty znane sędziemu z jego działalności urzędowej. Do tej kategorii należą także informacje uzyskane przez sąd nie tylko przy osobistym dokonywaniu czynności procesowych, lecz także powzięte przy wykonywaniu obowiązków sędziego, np. z wpisów

repertoriów, rozmów z innymi sędziami (por. wyrok SN z 27.11.1978 r., [III CRN 238/78](#), LEX nr 8152). Do skutecznego zastosowania [art. 228 § 2](#) k.p.c. nie wystarczy ogólnikowe powołanie się na fakty. W odniesieniu do faktu znanego urzędowo sąd powinien przytoczyć konkretny fakt, wskazać sprawę, w której został on stwierdzony, i zwrócić na rozprawie uwagę stronom, że zamierza go wykorzystać jako fakt znany sądowi urzędowo (wyrok SN z 20.08.2009 r., [II CSK 166/09](#), OSNC-ZD 2010/B, poz. 55). W orzecznictwie podkreśla się również, że możliwość oparcia przez sąd ustaleń wyroku na faktach znanych sądowi urzędowo oraz na faktach, o których informacja jest powszechnie dostępna, istnieje tylko w takim przypadku, gdy sąd zwrócił na te fakty uwagę stronom celem umożliwienia im zajęcia co do nich stanowiska.

Jednakże w rozpoznawanej sprawie nie mamy do czynienia z postępowaniem dowodowym przeprowadzanym na rozprawie, a z wnioskiem o zabezpieczenie, który Sąd rozpoznaje na posiedzeniu niejawnym bezzwłocznie, nie później jednak niż w terminie tygodnia od dnia jego wpływu do sądu, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Rozpoznanie wniosku na rozprawie jest możliwe tylko, wtedy gdy ustawa to przewiduje (art. 737 k.p.c.). Zatem Sąd nie ma możliwości uprzedzenia strony o tym, że pewne fakty są mu znane z urzędu. Co więcej w sprawie mamy do czynienia nie z wyrokiem korzystającym z powagi rzeczy osądzonej, a z postanowieniem w przedmiocie zabezpieczenia, które nie korzysta z takiego przymiotu, a zatem wniosek o zabezpieczenie może być składany kilkakrotnie. Jeżeli zatem, strona uprawniona chciałaby zakwestionować fakty znane Sądowi z urzędu, to mogłaby to zrobić w zażaleniu na postanowienie albo w kolejnym wniosku o zabezpieczenie. Co jednak ważniejsze, to w zażaleniu nie przedstawiono takich okoliczności, które uzasadniałyby zmianę stanowiska Sądu I instancji, jak i Sądu odwoławczego.

Co więcej w oparciu o treść postanowienia Sądu wydanego w sprawie Gwo 94/19 oraz treść wniosku o zabezpieczenie w niniejszej sprawie, Sąd odwoławczy ustalił, że zarówno Uprawniony, jak i „G.” spółka jawna z siedzibą w Mianowicach twierdzą, że Meblościanki IMPERIUM 3/0/W/GW/0/0, 3/0/W/DS./0/0, 3/0/W/W/0/0, 3/0/W/WB/0/0, 3/0/W/B/0/0, 3/0/W/WBW/0/0, 3/0/W/BWB/0/0, 3/0/W/WWBB/0/0, 3/0/W/WGW/0/0, 3/0/W/GWWGW/0/0, 3/0/W/WDS/0/0, 3/0/W/DSWDS/0/0 produkowane przez B. naruszają ich wzory wspólnotowe.

Powyższa okoliczność utwierdza, Sąd odwoławczy w przekonaniu, iż na tym etapie postępowania roszczenia obu uprawnionych nie mogą zostać uznane za uprawdopodobnione.

Należy również podkreślić, na co wskazywał również Sąd I instancji, że egzekucja środków tymczasowych wywołuje zazwyczaj w przedsiębiorstwie obowiązującego negatywne

skutki gospodarcze, dlatego też wszelkie wątpliwości co do słuszności roszczenia wnioskodawcy przemawiają więc przeciwko udzieleniu mu tymczasowej ochrony.

Tym samym Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska uprawnionego, iż w sytuacji istnienia wątpliwości co do wiarygodności roszczenia, Sąd powinien skorzystać z instytucji kaucji, o której mowa w art. 739 § 1 k.p.c.

Należy podkreślić, że postanowienie uzależniające wykonanie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia od złożenia kaucji sąd może wydać łącznie z postanowieniem o udzieleniu zabezpieczenia bądź osobno w późniejszym terminie. Pozytywne przesłanki wydania postanowienia zachodzą zwłaszcza wówczas, gdy wykonanie zabezpieczenia grozi obowiązkanemu powstaniem szkody, zaś sytuacja majątkowa uprawnionego budzi poważne wątpliwości co do możliwości jej naprawienia. W postanowieniu należy oznaczyć wysokość kaucji, która będzie uzależniona od okoliczności konkretnej sprawy. Jednakże z uwagi na swoją funkcję kaucja powinna obejmować w całości przyszłą hipotetyczną szkodę obowiązanego spowodowaną wykonaniem postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia.

Zatem warunkiem wydania postanowienia uzależniającego wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu od złożenia kaucji jest wpierw uznanie przez Sąd, że wnioskodawca uprawdopodobnił roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. Jeśli zatem Sąd ma jakikolwiek wątpliwości, co do zasadności roszczenia, to wówczas powinien wniosek oddalić a nie wydawać postanowienie w przedmiocie kaucji.

Reasumując, Sąd odwoławczy w pełni podziela ustalenia i rozważania Sądu I instancji, które doprowadziły do uznania, że roszczenie uprawnionego nie może zostać uznane za uprawdopodobnione.

W tej sytuacji pozostałe zarzuty, dotyczące naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez pobieżną ocenę materiału dowodowego nie mogły skutkować zmianą zaskarżonego postanowienia.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia.

SSO Anna Maria Kowalik

SSO Ewa Dietkow

SSO Joanna Kornatka